

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.II.37.931/2015/6.

A tanács tagjai: . Tóth Kincső a tanács elnöke
. Rothermel Erika előadó bíró
. Buzinkay Zoltán bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: jogtanácsos

Az alperes: Országos Környezetvédelmi és
Természetvédelmi Felügyelőség
(1016 Budapest, Mészáros utca 58/a.)

Az alperes képviselője: Zoltán jogtanácsos

A per tárgya: környezetvédelmi ügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: övárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság 27.K.32.615/2014/11.

felperes

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.32.615/2014/11. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A Közép-Dunavölgyi Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) 2009. március 6-án kelt KTVF:19564-1/2009. számú határozatával a felperes részére környezetvédelmi működési engedélyt adott a Budapest Déli

pályaudvaron folytatott vasút-technológiai (tolatás) tevékenységre. A fenti határozat értelmében a Déli pályaudvaron és az üzemi területen a zajkibocsátási határértékek teljesülésének feltételeit meg kell teremteni, a szabadban telepített üzemi zajforrásokat a környezeti zaj és rezgés elleni védelem egyes szabályairól szóló 284/2007. (X.29.) Kormányrendeletben (a továbbiakban: Korm.r.) foglalt követelményeknek, illetőleg a környezeti zaj- és rezgésterhelési határértékek megállapításáról szóló 27/2008. (XII.3.) KvVM-EüM együttes rendeletben (a továbbiakban: Egy.r.) előírt határértékek betartása mellett kell működtetni. Az elsőfokú hatóság 2010. január 7-én kelt KTVF:5407-1/2009. számú határozatában a Déli pályaudvar telephely zajkibocsátási határértékeit megállapította, a zajkibocsátási határértékek megállapításának, valamint a zaj- és rezgés-kibocsátás ellenőrzésének módjáról szóló 93/2007. (XII.18.) KvVM rendelet (a továbbiakban: KvVM r.) 1.§ (1) bekezdés és 1. számú melléklet 1. pontja alapján, mint üzemi zajforrást. A határozat első fokon jogerőssé vált.

- [2] A felperes 2011. április 4-én vizsgálati jegyzőkönyvet nyújtott be, melyből megállapításra került, hogy az elsőfokú hatóság által előírt zaj határértékeket túllépi. Az elsőfokú hatóság erre tekintettel hivatalból eljárást indított, melynek eredményeképpen zajkibocsátási intézkedési terv benyújtására kötelezte a felperest.
- [3] A felperes fellebbezése nyomán eljáró alperes a határozatot megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására utasította. A megismételt eljárásban az elsőfokú hatóság 2014. február 21. napján kelt KTVF:7271-4/2014. számú határozatával a felperest, mint a Budapest, I. kerület Krisztina körút 37/A. szám alatti Déli pályaudvar üzemeltetőjét arra kötelezte, hogy zajmérések alapján készült szakvéleményben bizonyítsa, miszerint a létesítmény felperes által üzemeltetett zajforrásaitól származó zaj nem haladja meg a 2009. évben megállapított zajkibocsátási határértéket.
- [4] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2014. április 29. napján kelt 14/2275-3/2014. számú határozatával az elsőfokú határozatot a teljesítési határidő tekintetében megváltoztatta, egyebekben helyben hagyta. Határozatának indokolásában hivatkozott a vasúti közlekedésről szóló 2005. évi CLXXXIII. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 2.§ (4) bekezdésére, 3. számú melléklet II. részében felsoroltakra, III.b. pontjában előírtakra, 2.§ (2) bekezdés 10/a) pontjára, továbbá a Korm.R. 2.§ f) és i) pontjaira. Az alperes határozatának indokolásában rögzítette, hogy a fenti jogszabályhelyek alapján a vasúti pályaudvaron végzett tevékenység nem minősül közlekedési célú tevékenységnek, mivel a tároló vágányokon történő tolatás a vasúti létesítmények használatával összefüggő szolgáltatás, amely a vasúti megállóhelyen zajlik, így a Vtv. 2.§ i) pontja alapján üzemi zajforrásnak minősül. Utalt arra, hogy a felperes vasúti szállítással foglalkozik, ezért bármilyen tevékenységet is folytat, az a közlekedést szolgálja, de nem

mindegyik minősül közlekedési útvonal üzemeltetésének, illetve kezelésének.

A kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem

- [5] A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozata ellen, annak hatályon kívül helyezését kérte.
- [6] Az alperes ellenkérelmében a keresetet a határozatában foglaltak alapján vitatta, kérte a kereset elutasítását.

Az elsőfokú ítélet

- [7] A felperes keresetét az elsőfokú bíróság elutasította. A bíróság mindenekelőtt a felperes keresete alapján azt vizsgálta, hogy megállapítható-e a KTVF:5407-1/2009. számú határozat semmissége. A bíróság e körben rámutatott arra, hogy a fenti számú határozat nem képezi a jelen per tárgyát, így jogszerűsége nem vonható a bírósági vizsgálat körébe. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a per tárgya a KTVF:7271-4/2014. számú határozatot helyben hagyó 14/2275-3/2014. számú határozat jogszerűsége.
- [8] Az elsőfokú bíróság az ügy érdemében megállapította, hogy a környezetvédelmi működési engedélyt adó KTVF:5407-1/2009. számú határozat üzemi zajforrásnak minősítette a tolatást, melyet követően került sor a zajkibocsátási határérték megállapítására. E határozat ellen sem a felperes, sem más érdekelt fellebbezést nem nyújtott be, a perbeli határozatok meghozatalakor az jogerős és végrehajtható volt. Mindezek okán az elsőfokú bíróság tényként vette figyelembe a perben felülvizsgálni kért alperesi határozat jogszerűsége vizsgálata során, hogy a tolatási tevékenység üzemi zajforrásnak minősül. A bíróság kifejtette, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/A.§-a értelmében a bíróság a perben felülvizsgálni kért határozatokat eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában a meghozatalakor fennálló tények alapján vizsgálja felül, márpedig azt a felperes sem vitatta, hogy az elsőfokú határozat, illetve az alperesi határozat meghozatalakor a KTVF:5407-1/2009. számú határozata érvényes volt, annak semmisségének megállapítására nem került sor, arra kísérlet sem történt. Ebből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az elsőfokú hatóság jogszerűen járt el, amikor a Déli pályaudvarra, mint telephelyre megállapított zajkibocsátási határértékek zajmérések alapján készült szakvéleményben történő bizonyításra kötelezte a felperest, és a zajmérések a KvVM r. 5. számú melléklete szerinti dokumentálását írta elő. A perbeli határozatok nem adnak lehetőséget a korábbi, már jogerős határozatok vitatására, erre nézve a felperes jogorvoslati joga nem éled fel, így a bíróság álláspontja az volt, hogy az alperes szükségtelenül tért ki határozatának indokolásában, miszerint a tolatási tevékenység üzemi, avagy közlekedési zajforrásnak kellett tekinteni.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [9] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet megváltoztatását és az alperes határozatának az elsőfokú határozatra kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint a hatóság által kiadott határozatban környezetvédelmi működési engedély megadásakor az Egy.r. 1. számú melléklet 2. és 3. sora alapján megállapította a Déli pályaudvar zajkibocsátási határértékeit. (A határozat fontos kijelentése, hogy a tolatási tevékenység üzemi zajforrásnak minősül, és még ennél is továbbterjeszkedett a hatóság, amikor magát a telephelyet minősítette üzemi zajforrásnak, függetlenül attól, hogy a zajforrás értelemszerűen a tevékenység és nem maga az ingatlan.) A felperes hivatkozott a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§ (1) bekezdésére. Álláspontja szerint a hatóság az ebben foglalt legalitás elvét megsértette, hiszen a közlekedési zajforrásra vonatkozóan adott üzemi zajforrásra vonatkozó határértékeket. Az alperesi hatóság egyébként maga is rögzítette, hogy a közlekedési zajforrás esetén határérték megállapításra vonatkozóan hatásköre nincs. A felperes hivatkozott a Ket. 19.§ (1) bekezdésére, melyből kiindulva kifejtette, hogy a tolatási tevékenység üzemi zajforrásnak minősítése hatáskör hiányában történt, hiszen ez a jogszabályi kereteken túlmutató rendelkezést tartalmaz. A jogszabályok által előírt kógens rendelkezésektől eltérő követelményt állított fel, s annak teljesítését elvárva kötelezte igazolásra a felperest. Álláspontja szerint a hatáskör hiányában hozott ezen döntés a Ket. 121.§ (1) bekezdés b) pontja alapján semmis, ebből kifolyólag nem szolgálhat a perbeli határozatok alapjául. A Vtv. megfelelő értelmezésére utalva a felperes előadta, hogy a fejpályaudvarra érkező és onnan elinduló vonatok közlekedésének biztosításához hozzátartozik a tolatási tevékenység, az alperes által használt telephelyen belüli tevékenység kitétele - álláspontja szerint - értelmezhetetlen, mert a pályaudvar területe nem telephely-jellegű ingatlan, magához a pályahálózathoz tartozik, amely 7.000 km hosszú, így nem felel meg az üzemi zajforrás megállapítása egyik feltételének. Az üzemi zajforrás megállapításának másik feltétele, hogy a tevékenység ne minősüljön közlekedési célú tevékenységnek, ugyancsak hiányzik a tolatási tevékenység ugyanis a közlekedést szolgálja, következésképpen közlekedési célú tevékenységnek minősül, így üzemi tevékenységgé átminősítése jogsértő. Üzemi tevékenységnek minősülhet az esetleges járműjavítási tevékenység, de a tolatás semmiképpen, miután annak kizárólagos célja a vasúti közlekedés biztosítása. A felperes álláspontja az volt, hogy nem a határérték határozat alapján minősül a tolatás üzemi zajforrásnak, hanem a Vtv. adja meg a minősítést, amely szerint a tevékenységből származó zaj, közlekedési zaj. A Korm.r. 2.§ i) pontja alapján is azonosítható, hogy mi minősül üzemi zajforrásnak. A megfelelő

értelmezés a felperes szerint a tevékenységből pontosan levezethető. A felperes kifejtette, hogy a bíróságnak meg kellett volna állapítania, hogy az alperes határozata jogsértő, mert az a KTVF:5407-1/2009. számú jogsértő határozaton alapszik. Álláspontja alátámasztására felhívta az Alkotmánybíróságnak a 39/1997. (VII.1.) AB határozatban részletezetteket.

- [10] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a bíróság ítéletében jogszerűen állapította meg, hogy mi a jelen per tárgya, így az alperesi határozat jogszerűségének vizsgálata körébe nem vonható sem a KTVF:5407-1/2009. számú határozat, annak esetleges semmissége nem mondható ki. Az alperes kifejtette, hogy a bíróság ítéletében jogszerűen állapította meg, hogy a semmisségre való hivatkozása közigazgatási per során azért nem vehető figyelembe. Az alperes egy jogerős és végrehajtható határozat alapján kötelezte a felperest arra, hogy az előírt zajkibocsátási határértékek teljesülését zajszintmérések alapján készült szakvéleménnyel bizonyítsa. Az alperes nyomatékosan hivatkozott a perbeli határozata indokolására, azt, illetőleg a perben tett valamennyi nyilatkozatát fenntartotta.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [11] A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.
- [12] A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott a közigazgatási határozatok jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.
- [13] A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá. A felperes a bírósági eljárás során nem cáfolta meg azt tényt, hogy a 2009. március 6-án kelt KTVF: 19564-1/2009. számú jogerős határozatával engedélyezett tolatást üzemi tevékenységnek minősítette, mely határozat ellen a felperes nem élt jogorvoslattal. A felperes a fenti határozat nyomán meghozott 2010. január 7-én kelt KTVF: 5407-1/2009. számú határozatával rögzítette a felperes ezen tevékenységére vonatkozó, a KvVM.r. által előírt zajkibocsátási határértéket, melyet kibocsátásakor a felperes szintén nem vitatott. A Kúria hangsúlyozza, hogy a Pp. 339/A.§-a szerint a bíróság a közigazgatási határozatot a meghozatalakor hatályos jogszabályok és a fennálló tények alapján vizsgálja felül. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a két fenti határozat már nem a jelen per tárgya, azok felülvizsgálata utólag nem végezhető el, semmissége nem állapítható meg. A Kúria egyetért azzal, hogy a fenti határozatok a történeti tényállás részét képezik, a bennük foglaltak mintegy rögzültek, csak kiindulási pontként szolgáltak a hatóság számára akkor, amikor egy új eljárásban ezen határozatokba foglaltakat ellenőrizni, illetőleg azoknak érvényt szerezni kívánt. Az utóbbi jogát maga a felperes is elismerte a vizsgálati jegyzőkönyv benyújtásával. A felperes

tévedett ugyanakkor abban, hogy mivel az új eljárásban kimondott kötelezés alapjául a korábbi határozatok szolgáltak azok tartalma vitatható lenne. Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg, hogy a per kizárólagos tárgya az alperes 14/2275-3/2014. számú határozata, a felülvizsgálat annak jogszerűsége megállapítására terjed ki. Ennek folytán téves a felperes által a felülvizsgálati kérelemben megfogalmazott igény, amely a perbeli határozatot nevesítette, de közvetve korábbi jogerős határozatok felülvizsgálatára irányult állítva, hogy az alperes határozata jogsértő, mert jogsértő határozatokból indul ki. Ezen túlmenően a felperes a perbeli határozattal kapcsolatosan jogsértésre nem hivatkozott, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el a keresetet. Az elsőfokú bíróság helyesen vont le azt a következtetést, hogy a hatóságok jogszerűen jártak el, amikor a Déli pályaudvarra, mint telephelyre megállapított zajkibocsátási határértéket zajmérések alapján készült szakvéleményben történő bizonyításra kötelezték a felperest, és a zajméréseket a KvVM r. 5. számú melléklete szerinti dokumentálását írták elő. Abban a kérdésben, hogy a tolatás üzemi vagy közlekedési zajnak minősül - mivel azt anyagi jogerős közigazgatási határozat tartalmazza - az elsőfokú bíróságnak, így a Kúriának sem kellett állást foglalnia.

- [14] Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [15] A pervesztes felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képviselettel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, melynek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdései alapján állapította meg a felülvizsgálati eljárásban kifejtett munkára tekintettel.
- [16] A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2016. július 6.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Buzinkay Zoltán s.k. bíró